

KAI

Ergens diep onder het hart van Rivven lag een grot. Bijna niemand in de oude stad wist dat die grot bestond, en nog minder mensen wisten waar je de ingang moest zoeken. Maar toch was hij er echt, enorm groot – zo groot, dat als je aan de ene kant stond, je de andere kant nauwelijks kon zien. Zacht gloeiende bollen hingen als kleine zonnetjes aan het plafond en verlichtten er een complete onderaardse wereld, die voor de bewoners zowel een thuis, een school en een sportveld als een plek vol geheimen was. Maar vandaag was de grote Hal van het Drakenzienersgilde vooral... een renbaan.

‘Hup Redder! Hup!’ spoorde Kai zijn rijdier aan, terwijl ze samen over de baan raasden. ‘Je doet het geweldig!’

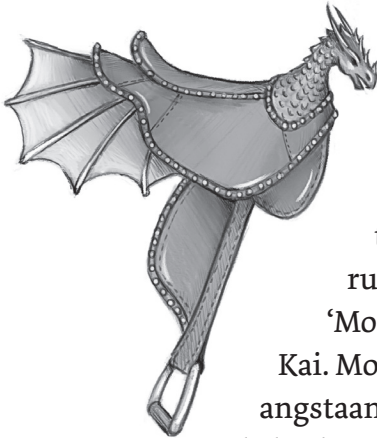
Bij de eerste bocht keek hij achterom. Vlak achter hem reed Erin, daarachter kwamen bijna nek aan nek Tom en Connor, en dan volgden de andere leerlingen. Kai en Redder lagen op kop, maar ze waren pas op de helft.

‘Gaat het nog een beetje?’ schreeuwde hij naar beneden. Redder, onder hem, moest lachen. ‘Fantastisch!’ riep ze terug.

Kai trok zijn hoofd tussen zijn schouders en grijnsde

van plezier. Hij zat op een zadel, met zijn voeten in de stijgbeugels, maar het was geen paard waar hij op reed.

De huid van zijn rijdier was glad en droog en zo wit als een afgekloven bot. Redder had een lange nek en een groot hoofd, op haar borst zat een felrode vlek en Kai zat tussen twee gevouwen vleugels op haar rug. Redder was een draak.

‘Moker ligt vlak achter ons!’ hijgde Kai. Moker was Erins draak, reusachtig en angstaanjagend met een kam van grote stekels; de grond trilde bij elke stap die hij zette. Erin keek fel en vastberaden uit haar ogen.

‘Dadelijk wordt hij wel moe,’ pufte Redder terug. ‘Wacht maar af!’

Ze raceten door de bocht. Kai voelde de sterke spieren van Redder heen en weer gaan, hij voelde haar hart snel slaan én hij voelde hoe blij ze werd van dat rennen, alsof ze eeuwig door zou kunnen gaan. Hij kon dat voelen, omdat hij net als de andere racers een drakenziener was. Redder was zijn draak en hij was haar mens.

Ze kwamen de bocht uit en Redder strekte haar poten. De lucht woei door Kais korte zwarte haar en deed zijn bruine ogen tranen, hij knipperde ze weg en lachte uitgelaten. Maar tegelijk voelde hij de grond steeds harder trillen en hij wist dat Moker hen inhaalde. De enorme draak was op het rechte stuk veel sneller dan zij – daar maakten

zijn lange poten korte metten met de meters. Voor hen doemde de volgende horde al op.

Redder paste haar stappen aan. ‘Klaar?’ gromde ze. Kai hield zich stevig vast en de draak strekte haar achterpoten, sprong moeiteloos over de hindernis en kwam bijna zonder schokken weer neer. De witte, leerachtige vleugels bleven al die tijd gevouwen. Zoals de meeste draken kon Redder goed vliegen, maar dit was alleen een hardloopwedstrijd. Kai voelde de aarde dreunen toen achter hen Moker over de horde sprong en zwaar neerkwam. Hij kon Erin nu horen brullen en wist dat ze vlak achter hem zaten – maar de volgende bocht kwam er al aan en Redder, die veel wendbaarder was, stoof schuin door de bocht en ze liepen weer uit.

Moker haalde hen in op het derde rechte stuk, vlak voor de laatste bocht. Kai kon zien dat Moker het zwaar had, zijn grote roze tong slingerde alle kanten op. Nog twintig meter te gaan en Redder lag een neuslengte voor. Als ze als eerste de bocht haalden, wist Kai, zouden ze de eindsprint winnen!

Erin brulde iets in Mokers oor en de grote draak knikte. Hij begon naar opzij te dringen, de baan van Redder en Kai op. Die keek verschrikt opzij. ‘Hé!’ riep hij. ‘Pas je een beetje op!’

Tien meter nog tot de bocht en de grote draak kwam akelig dichtbij nu, nog even en ze zouden botsen! Vijf meter nog... ‘Ho!’ schreeuwde Kai geschrokken en hij trok aan de teugels. Redder hield in en met een vreugdekreet namen Erin en Moker nu de binnenbocht over.

Ze lagen voor, en Redder was uit haar ritme. Ze wist op het laatste rechte stuk nog te versnellen, ze had hen bijna weer ingehaald, maar Moker strekte op tijd zijn lange nek en kwam zo als eerste over de finishlijn.

‘YESSSS!’ krijste Erin. Moker liet een oorverdovend gebrul horen.

Vlak na de winnaars kwamen ook Kai en Redder tot stilstand. Kai gleed van de rug van zijn draak en gaf haar een aai over de bol.

‘Sorry, Redder,’ zei hij met een verlegen lachje. ‘Als we door waren gegaan, was Moker tegen ons aangeboden.’

Redder schudde haar grote, witte hoofd. ‘Wij lagen voor,’ zei ze zachtjes. ‘Zij hadden ons voor moeten laten gaan.’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ antwoordde Kai. ‘Maar ik wilde het risico niet nemen. Hoe dan ook, het was een mooie race, ook al hebben we niet gewonnen.’

Redder grijnsde en vlijde haar hoofd tegen Kais schouder. ‘Zeker,’ zei ze. ‘Maar ik weet niet zeker of conrector Dogmati het met je eens is...’

Kai keek op. Twee van de oudere Gildeleden kwamen op hen afgelopen. Dogmati was geheel in het grijs gekleed en zijn gezicht stond op zuur onweer. Naast hem liep Daisy, de lerares zelfverdedigingstechnieken, in een felgele legging die leek te gloeien in vergelijking met Dogmati’s doffe schutkleur.

‘Jongeman!’ blafte Dogmati en hij stak een priemende vinger naar Kai uit. ‘Wat was dat nou weer?’

Kai knipperde met zijn ogen. ‘Eh... nou, meneer, ik wilde niet-’

‘Je hield gewoon nodeloos in,’ zei Dogmati boos. ‘Je had de binnenbocht en je hield toch nog in!’ Hij keek Kai en Redder verwijtend aan. ‘Deze wedstrijd was niet voor de lol, hoor. Het doel ervan was, en is, om te leren omgaan met situaties met veel stress, als het erop aankomt. Denk je echt dat wanneer het echt gevaarlijk wordt, braaf en netjes zijn je zal redden? Nou?’

Kai schudde zijn hoofd. ‘Nee, meneer.’

‘Nee, meneer, nee, meneer,’ deed Dogmati hem na. ‘Tjongejonge. Soms weet ik niet waarom ik dit nog doe.’

Naast hem stond Daisy te grijnzen. ‘Ach, zo erg was het nou ook weer niet. Jullie hebben het goed gedaan hoor, Kai! En, Redder, jouw bochtenwerk is fenomenaal!’ Ze wees met een hoofdknikje naar Dogmati en knipoogde, waardoor Kai in de lach schoot. Dogmati slaakte een diepe zucht.

‘Goed, zand erover,’ zei hij geërgerd en hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Genoeg voor vandaag. Ga je zadel en tuig maar opbergen – en vandaag graag netjes!’

Kai en Redder liepen terug naar het trainingsveld. Een eind voor hen deed Erin een overwinningsdans en Moker liep stoer te doen met grote passen, zijn bek opengesperd in een enorme grijns.

‘Het was een mooie wedstrijd,’ zei Redder nog maar eens.

‘Ja, dat was het!’ beaamde Kai.

Maar het was toch leuker geweest als we gewonnen hadden, dacht hij.

